

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ , ਕਿਉਂਕਿ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਫ਼ਾਇਦਾ , ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਘਾਟਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਅਸੀਂ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਕਲਯੁਗੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਜਿਸਨੂੰ ਪੁੰਨਯ ਦਾ ਕੰਮ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਪਾਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਸ ਹੋ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋਣਗੇ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ ਜਾਂ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਣ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਜਾਂ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ ਚਲੀ ਗਈ? ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ? ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਗਈ? ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਉਸ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ। ਜਮ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਦਾ ਵੀ ਪੇਤਾਮੇਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਦਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਰਹੇਗੀ। ਲਿੱਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਡਾਇਰੀ ਤਾਂ ਸਭਦੀ ਜ਼ੋਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਵਪਾਰ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਡਾਇਰੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਡਾਇਰੀ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ - ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰੋ ਪਰ ਕੁਝ ਵਕਤ ਕੱਢ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਪੇਤਾਮੇਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਫ਼ਾਇਦਾ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਓ। ਘਾਟਾ ਨਾ ਪਾਓ। ਤੁਹਾਡੀ ਯੁੱਧ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਫ਼ਾਇਦਾ, ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਘਾਟਾ। ਝੱਟ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਫ਼ਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਘਾਟਾ? ਤੁਸੀਂ ਵਪਾਰੀ ਹੋ ਨਾ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਇਹ ਵਪਾਰ ਕਰੇ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਹੈ ਫ਼ਾਇਦਾ, ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਹੈ ਘਾਟਾ। ਇਹ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਵੇਖੀਏ, ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ? ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਸੁਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਯਾਦ ਕਰੋ। 3 - 4 ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਯਾਦ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਿਤਾਏ ਹਨ, ਕੀ - ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਜਿਸਨੂੰ ਪੁੰਨਯ ਦਾ ਕੰਮ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਪਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਵੀ ਹੈ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ। ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ। ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਕੋਈ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਲਯੁਗ ਉਹ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾ ਬਣਾਓ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਦਾਨ - ਪੁੰਨਯ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਈ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਵਿਆਹ ਆਦਿ ਦੇ ਲਈ ਹਾਲ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੋਈ ਪੁੰਨਯ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਰਾਵਣ ਭਾਵੇਂ ਹੈ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਪਛਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ, ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਯਦਾ ਯਦਾਹਿ.....ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ ਦਾ ਕਿਤਾਬੂ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਰਾਵਣ ਮੱਤ ਤੇ ਫੇਰ ਆਸੂਰੀ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਨੂੰ ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਸੂਰੀ ਕਰਤੱਵ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਕੱਛ ਅਵਤਾਰ, ਮੱਛ ਅਵਤਾਰ..... ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਆਸੂਰੀ ਛੀ - ਛੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਕੱਛ - ਮੱਛ ਅਵਤਾਰ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ, ਮਨੁੱਖ ਤਨ

ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਕੱਛ - ਮੱਛ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, 84 ਲੱਖ ਯੋਨੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। 84 ਅਤੇ 84 ਲੱਖ ਦਾ ਕੀ ਪਰਸੋਟੇਜ਼ ਕਹਾਂਗੇ! ਝੂਠ ਤਾਂ ਪੁਰਾ ਝੂਠ, ਸੱਚ ਦੀ ਰਤੀ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਹਾਲ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੋਵਿਨ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨੂੰ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਕਹਾਂਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਕੜਾ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਫੁਸਟ, ਦੀ ਸੈਕਿੰਡ, ਦੀ ਥਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਏਡਵਰਡ ਫੁਸਟ ਸੈਕਿੰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ, ਫੇਰ ਦੂਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਇਵੇਂ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਫੇਰ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਲਕੀਰਾਂ ਲਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਵਕਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਬਣਾਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਵੀ ਜਦੋਂ ਬਨਾਰਸ ਗਏ ਸੀ ਉਸ ਵਕਤ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਸਾਰੀ ਕੰਧਾਂ ਤੇ ਲਕੀਰਾਂ ਬੈਠ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਇਹ ਸਭ ਕਰਾਉਂਦੇ ਸੀ ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਬੱਚੇ ਸੀ ਨਾ। ਪੁਰਾ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਬਸ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਉਡਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ ਪਰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਲਕੀਰਾਂ ਖਿੱਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਹੈ ਜਿੰਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਸੀ ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਝੱਟ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਇਹ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੁੱਛਦੇ ਸੀ ਕੀ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਬੈਕੁੰਠ ਵੇਖਿਆ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੇਖਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾ ਇਸਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਕੇ ਬਨਾਰਸ ਚਲੇ ਗਏ ਸਮਝਣ ਲਈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਪੈਸਿਲ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧੰਧਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੇਬੀ ਸੀ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਜਦੋਂ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਹੁਣ ਇਹ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ ਇਹ ਗਦਾਈ ਛੱਡਣੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਵਣ ਤੇ ਗਧੇ ਦਾ ਸਿਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ, ਤਾਂ ਖਿਆਲ ਹੋਇਆ ਇਹ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ, ਗਦਾਈ ਹੈ। ਗਧਾ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਲਬੇੜ ਕੇ ਧੋਬੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸਭ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਿੱਖੇ ਕਹਾਂਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਗੇ। ਇਹ ਸਥਾਪਨਾ ਹੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ। ਸੁੱਧ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਕੁਝ ਵਕਤ ਦੇ ਬਾਦ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈਡ ਕੈਣ? ਗੁਰੂਨਾਨਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਕੇ ਜਪ ਸਾਹਿਬ ਬਣਾਇਆ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਹਾਨ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। 500 ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਆਈ, ਆਕੇ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਵਕਤ ਗੁੰਝ ਕਿੱਥੋਂ ਆਵੇਗਾ। ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਖਮਨੀ ਜਪ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਹੋਣਗੇ ਨਾ! ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਮੰਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਬੈਠ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਹੋਣ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਨਾ। ਸਭਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪਿੱਛੇ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ। ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣਗੇ ਫੇਰ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਵਿਧੀ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਮਹਿਮਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਬਣਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਧੀ ਕੈਣ ਕਰੇ। ਫਾਲੇਅਰਸ ਬਣਨ ਨਾ। ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਣ ਜੋ ਆਕੇ ਫਾਲੇ ਕਰੇ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਟਾਈਮ ਚਾਹੀਦਾ।

ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਜੋ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇ। ਲਾਅ ਵੀ ਹੈ ਨਾ! ਇਥੇ ਹੈ ਮਿਕ੍ਸਅਪ, ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਮ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਵੀ ਹੈ। ਰਜੋ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਣ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸੰਪੂਰਣ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਵਾਂਗੇ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਬਾਕੀ ਜੋ ਰਹਿਣਗੇ ਉਹ ਕਰਮਾਤੀਤ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਾਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਕੁਝ ਬੱਚਣਗੇ। ਪੁਲਯ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਰਾਮ ਗਿਓ ਰਾਵਣ ਗਿਓ.....ਰਾਵਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਤਾਂ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਫੇਰ ਧਰਮ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਮਿਕ੍ਸਅਪ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਬਹੁਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਸੁੱਖ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਪੁਜ਼ੀਸ਼ਨ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਧਰਮ ਦੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ - ਜਦੋਂ ਪੰਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵਿਧੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ

ਬੱਚੀ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਧਰਮ ਦੀ ਇਵੇਂ ਵਿਧੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਸਭਤੋਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਤਿੱਖੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਚਾਹੀਦੇ ਨਾ। ਜੇ ਮਿਲਟੀ ਲਸ਼ਕਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਕ੍ਰਿਸਚਨ। ਰਸ਼ਿਆ, ਅਮੇਰਿਕਾ ਸਭ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਹਨ, ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਦੋ ਬਾਂਦਰ ਲੜੇ ਮੱਖਣ ਬਿੱਲਾ ਖਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੱਖ ਹੋਏ ਉਦੋਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੀ ਨਵੀਂ ਰਾਜਾਈ ਖੜੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੋ ਲੜਾਈਗੇ ਤਾਂ ਬਾਰੂਦ ਲੈਣਗੇ, ਧੰਧਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਧੰਧਾ ਹੈ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਜੈ ਦੀ ਭਾਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ। 100 ਪਰਸੈਂਟ ਸਰਟੇਨ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਲਾਇਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਲਾਇਕ ਸੀ ਹੁਣ ਨਾ ਲਾਇਕ ਬਣ ਪਏ ਹੋ ਫੇਰ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਪਰ ਅਰਥ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਸਾਰਾ ਜੰਗਲ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਆਕੇ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਗਾਰਡਨ ਆਫ਼ ਫਲਾਵਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਡੀਟੀ ਵਰਲੁਡ। ਇਹ ਹੈ ਡੇਵਿਲ ਵਰਲੁਡ। ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਧਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਮ ਵਿਕਰਮ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ, ਅਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਗਏ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਕੱਲ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਸੀ ਫੇਰ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਨੇੜੇ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ - ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਧੰਨ ਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਕੱਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਕੇ ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਕਿੰਨਾ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਅੱਖ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਿਵਿਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਚਾਰਟ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਵਧਾਇਆ? ਘਾਟਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ? ਯਾਦ ਦੇ ਵਕਤ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਗਈ?

2. ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇਪਨ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕਿਹੜੇ - ਕਿਹੜੇ ਉਲਟੇ ਕਰਮ ਜਾਂ ਪਾਪ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਣਾਕੇ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਚੰਗਿਆਈ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਉਸਨੂੰ ਸਵੈ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸਨੇਹੀ ਭਵ : ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸਨੇਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਡੀਕਾਨਸੇਸ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਚੰਗੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਰਹਿਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ.....ਕੋਈ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਲਗਾਵ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ। ਪਰ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਜਾਂ ਗੁਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੰਗਿਆਈ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਭਾਵੇਂ ਕਰੇ ਪਰ ਚੰਗਿਆਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਓ। ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੋ। ਇਵੇਂ ਪਿਆਰੇ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਸੇਫ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਾਇਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਮਰਜ਼ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਗਤੀ ਫ਼ਾਸਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
